

Evangelí del diumenge de la setmana XXVIII de durant l'any (B): Jesús, l'enamorat

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XXVIII de durant l'any.
“Jesús se'l mirà i el va estimar”.
Déu ens estima tant que de
vegades ens costa de creure-ho.
Els seus gestos són els gestos
d'un enamorat. El Senyor no té
pressa amb nosaltres, sempre té
temps de fixar en cadascú la
seva mirada.

Evangelí (Mc 10, 17-30)

Quan es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà:

—Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

—Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare. Ell li va dir:

—Mestre, tot això ho he complert des de jove.

Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué:

—Només et falta una cosa: ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me. En sentir aquestes

paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles:

—Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!

Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir:

—Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu. Ells quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres:

—Si és així, qui pot salvar-se?

Jesús se'ls mirà i digué:

—Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot. Llavors Pere li va dir:

—Mira, nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit. Jesús digué:

—En veritat us ho dic: tothom qui per mi i per l'evangeli hagi deixat casa, germans, germanes, mare, pare, fills o camps, rebrà, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes, mares, fills, camps, i també persecucions, i, en el món futur, la vida eterna.

Comentari

El passatge de l'Evangelí que ens presenta la litúrgia d'aquest diumenge és d'una càrrega dramàtica altíssima. Ens topem, en pocs versets, amb la desesperada recerca de felicitat que compartim

tots els éssers humans, aquesta set de sentit que nia a cada cor i que anhelem satisfer per tots els mitjans.

La urgència d'aquesta necessitat la podem notar en el primer gest del jove ric: va venir Jesús *corrent*. Sabia que estava davant d'una oportunitat única de resoldre les seves inquietuds més profundes, i per això no vol deixar passar aquest tren. Una cursa en què ens veiem reflectits tots. Després, *es va agenollar* davant del Senyor, afegint a aquesta pressa de la seva arribada aquest gest propi dels qui supliquen.

Tanmateix, encara que aquest jove sigui un reflex en què tots ens podem veure projectats, aquesta vegada podem fixar-nos més concretament en l'actitud de Jesús, perquè sigui la seva imatge la que il·lumini aquesta recerca de la qual parlem. En concret, crida l'atenció i remou el cor llegir aquesta expressió concisa, però

plena de contingut que ens ofereix
sant Marc: *Jesús se'l mirà i el va
estimar.*

Per desgràcia, moltes persones
continuen pensant que cal córrer
darrere de la felicitat fins a assolir-la,
i no s'adonen que no cal perseguir-la:
la felicitat ha vingut fins a nosaltres,
és ella la que corre darrere de
cadascú i simplement espera que ens
girem i ens deixem abraçar per ella.
Perquè la felicitat es va encarnar i es
va fer Home: “La felicitat que
busqueu, la felicitat que teniu dret
d'assaborir, té un nom, un rostre: el
de Jesús de Natzaret” ^[1].

Déu ens estima tant que de vegades
ens costa de creure-ho. Però els
gestos de Crist en aquest passatge
evangèlic no deixen cap mena de
dubte: són els gestos d'un enamorat.

El Senyor no té pressa amb nosaltres:
té temps de fixar la seva mirada.
Nosaltres, en canvi, tantes vegades,

tractem Jesús amb pressa, perquè estem massa ocupats buscant la felicitat allà on no es troba.

El Senyor es delecta en nosaltres: fins al punt que els testimonis oculars d'aquesta escena reconeixen en la seva mirada que va quedar enamorat d'aquell jove anhelant d'un sentit per a la seva vida. El testimoniatge de la Sagrada Escriptura i dels sants és unànime en aquest sentit: m'era deliciosa la companyia dels homes, ens diu el llibre dels Proverbis ^[2]; i sant Josepmaria no dubta a afirmar que la Trinitat s'ha enamorat de l'home ^[3].

Sabem que el desenllaç d'aquest passatge és trist. El jove se'n va tan de pressa com va venir, tan aviat com el Senyor li va dir el mateix que ens diu a nosaltres: “Confia en mi, fill meu, mira de bon grat el meu exemple” ^[4]. La felicitat ha vingut a buscar-nos: depèn de nosaltres

adonar-nos que “és molt poc el que se'm demana, per tot el que se'm dona” ^[5]. En cas d'acceptar la crida de Jesús, fins al fons i sense por, dependrà que la nostra vida sigui feliç i eterna com la dels sants, o passi a l'oblit com aquest jove del qual no en va quedar ni tan sols registrat el nom.

^[1] Benet XVI, discurs durant la JMJ de Colònia, 18 d'agost de 2005.

^[2] Cfr. *Proverbis* 8, 31.

^[3] Cfr. *És Crist que passa*, núm. 84.

^[4] *Proverbis* 23, 26.

^[5] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 5.

Luis Miguel Bravo Álvarez

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxviii-de-
durant-lany-b-jesus-lenamorat/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxviii-de-durant-lany-b-jesus-lenamorat/)
(12/08/2025)